

Boşluk

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 17 Mayıs 2015

Durağan seyrine hayatının peşkeş çekiyordu duyamadıkları ve göremedikleri.

Edilgen bir yadsımazlıkla sabahın köründe ardına kadar açıldı camlar bunca soğuğa ve yağın kara yağmen. Hatta cam bile yoktu bulunduğu mekânda ne de duvar.

Aldırmadan daha da dikleştirdi başına ve ağzının içine girmesine izin verdi yağın karın.

Bomboştu sokaklar görmeye çalıştıkça uzayıp giden beyazdan mükellef iken her yer. Bu pek de şaşırtmadı onu yine de kolağan etti sağı solu var mı gelip giden diye. Dikti gözlerini gökyüzüne, umarsızca kala kaldı öylece eşlik ederken kırılğan kar taneleri. Öylesine hüznüydüler ki ve inanılmaz uyumlu büyük bir zarafetle dökülürken gökyüzünden.

Fazlasıyla süzgündü yüzü koyu gölgeler oynaşırken gözaltları inanılmaz çökmüş. Tek bir kıvıltı dahi yoktu bedeninde.

Belli belirsiz bir ürperti hissetti çökük omuzları aniden gelen bir titremeyle sarsılırken.

“Soğuktan olsa gerek” demesine kalmadı ki bu sefer de bir karıncalanma peyda oldu başında.

Günlerden beri musallat olan o baş ağrısına teslim olmuştu bir kez ve daha pek çok şeye ömür billâh.

Zihninin kuytularında çalan o derme çatma şarkının adını çıkartmaya çalışıyordu bir yandan oysaki ne tek bir sözü aklına geliyordu ne de kimin söylediği.

İsimsiz kılındığı yetmezmiş gibi nice sıfatla hüküm giydirildiği geldi aklına. Ne önemi vardı ki bu saatten sonra...

Vücudunu kolağan etti. Ellerini gezdirdi uzuvlarında. Bir yandan da mırıldanıyordu: “Ya şimdi ya da asla.”

Aslı astarı yoktu pek çok şeyin ve şüphe götürmez bir gerçektir ona biçilenler her ne kadar önceleri paye vermemiş olsa da.

Mekanikleşmiş ve sıradan bir edimle ovuşturdu gözlerini ki oldukça bulanıktı görmeye çalıştığı her ne ise.

Sebebini bildiklerinin yanı sıra anlam veremediği ne varsa aralıksız nöbette, taciz ederken benliğini uzun süredir arayıp da cevabını bulamadığı o soruya yönelik. Hoş, soruyu da unutmuştu.

Sarkıtıkça ve sarkıttıkça bedenini boşluğa başının ağır geldiğini hissetti istemsizce. Ve inanılmaz bir ivme ile aşağıya çekerken o tanımlayamadığı güç uzanmaya çalıştığı seçemediği o uzantıya. Uzanmak da yetmiyordu zira olay fazlasıyla uzamıştı.

“Sık dişini” demeye kalmadı ki yitirdi dengesini. Ve arka üstü devrildi. Mucize kabilinden aşağı bellediği o boşluğa düşmemişti. Yine de hissetti o boşluğu içinde kaybolduğu.

Ve yavaş yavaş bir sıcaklığın yayıldığını duyumsadı ayaklarından başlayıp vücuduna nükseden. Uyuşukluğun etkisi azalır gibiydi.

Açıp kapadı gözlerini ve bir kez daha ve son kez.

Dili de uyuşuktaki bedeni gibi.

Uğultu giderek artıyordu. Arka planda bağırانlar vardı ne idüğü belirsiz bir güruhtu besbelli bu gürültünün kaynağı.

“Bayım, duyuyorsanız elimi sıkabildiğiniz kadar sıkın.”

Gücü tükenmiş olsa da son bir gayretle sıkı kendisine uzatılan eli.

“Bulduk komutanım. Kayıp dağcıyı bulduk. Yoldayız.”